

Vše nejlepší na Vánoce a šťastný nový rok 2002

Celou kopu hezkých vandrů, suchou stezku a mnoho dobrých příhod na čundrech, ať už vyrazíš kamkoli. Ať se ti všechny fotky povedou, všechna přání vyplní a nezapomeň o svých toulkách poslat pár vět pro ostatní trampy. Rok 2001 byl rokem Celosvětového potlachu v Australii a doufali jsme, že se nám podaří dostat nějaké zprávy o průběhu. Z Ostrova tam byli Pepa a Jiřka Rolovi, Neptun. Z Vancouverských se nám ozval australskou pohlednicí Zděnek Moník s Martinou a Lucky Jim s Veverkou (Seattle, WA). Počasí se prý nepovedlo, byla zima a přišlo tolik, že někteří měli problémy se z hor dostat s autama zpátky. Evropští trampové z Německa a Švajcru byli na řadě potlach pořádat, ale odmítli to s tím, že nemají na takovou akci místo. V Evropě je třeba počítat s několika tisíci trampů z Čech a Slovenska. Počet trampů v Australii byl odhadnut na 400-600, z čehož největší zastoupení měli Češi dojetí z vlasti. Vše toto jsou neoficiální zprávy z ústního podání. Já jsem nemohl do Austrálie jet ze zdravotních důvodů. Jsem na "coumadinu" na ředění krve a 20-ti hodinový let by mi mohl uškodit. Doneslo se nám, že potlach patrně převezmou kamarádi z Colorada a za pět let to bude někde v USA. Času je zatím dost na závěrečná rozhodnutí, ať jsou jakákoli.

Ahoj Aleš – a buďme na sebe všichni v Novém Roco hodní!

O čem se píšou knížky aneb Colorádský courec

Po colorádským potlachu jsme se s Gladýkem, Gamzou, Maruškou a Jeffou rozhodli, že dodržíme tradici a jako vždy zakončíme colorádský potlach tím, že vyrazíme na pár dní někam ven. Po dlouhé konzultaci s naším originálním horským vůdcem, průvodcem, lovcem, badatelem, objevitelem a slavným trampem Jendou Zoltánem z osady "Howg" jsme si vytýčili trasu a záměr naší výpravy a to najít, přečíst a znova zakopat canadskou poštu, kterou jsme schovali při pochodu do "Foglarova údolí", (kterému já říkám "Loupežnické údolí" v souvislosti s Celosvětovým potlachem v Coloradu). Měl s námi jít ještě Baron, který se svým hbitým jazykem rychle vymluvil na práci a náš kamarád Bandaska, který si pro jistotu zvrtnul nohu. Naše výprava vyrazila směrem na Bailey, kam nás doprovázel a vezl náš kamarád Jirka Tarzan, který nám sice náš výšlap nevymlouval, ale šibalsky se nás snažil opít. To se mu ovšem nepovedlo, neb vidina úmorného výšlapu zvítězila před pocitem opilcovy rána. Rozloučili jsme se a vyrazili na cestu k našemu pomyslnému kempu.

Cítili jsme se báječně. Obtěžkáni ranci (Jeffa nesl i brnkačku) a mírně znaveni z předchozího crestování jsme se nemohli dočkat, až se konečně utáboříme. Pro kemp jsme si vybrali perfektní místo, výběžek skály, pod ní kamenitá colorádská rokle lemovaná borovicemi a kolem les. Když jsme se zakemovali, měsíc se už začínal drápat na oblohu spolu s prvními hvězdami. Večer byl úžasný – jak za starých časů. Mezi povídáním jsme si předávali kytaru a brnkali písničky, podporováni zpěvem ostatních. Jeffa přivezl spoustu nových písní, které jsem ještě neslyšel, zejména od Freda z Paběrek s hudební úpravou Wabiho Ryvolvy – prý to byly jedny z jeho posledních. (Hrozně se mi líbila slova: "Proč musím být kovbojem, když jsem koně nesedlal" nebo "Proč pěšák musí prohrát válku"). No, prostě super, nikdo nechtěl jít spát, ani ne ten měsíc a hvězdy, protože pořád svítily....

Na druhý den ráno jsme se začali připravovat na cestu dál, nahoru do hor. Byl to trochu šlapák, ale všechno prima, s přehledem, prostě normálka, takže jsme se mohli kochat krásou přírody a obdivovat jeden druhého, jak je borec. To nás postupně rozdělilo na skupinky nedařle od sebe, ve kterých jsme s různými obměnami postupně došli nahoru. Tam jsme se chvíli zabývali splněním předsevzetí a hledali důkladně schovanou poštu, ale po určitém čase zvítězil žaludek a únava. Postupně jsme si sedli, lehli, pojedli a kecali a probírali nekonečný náměty. Poštu jsme nenašli a protože čas utíkal a před

sebou jsme měli dlouhou cestu, zůstala nadále schována na příště. A tak zase dolu....

Znova jdeme podle horských panáků, trochu níž sbíráme houby. Já s Gamzou jdu vepředu, povídáme, povídáme, zbytek jde za náma a pak tu najednou stojíme všichni s otázkou "Kde je cesta?". Překvapení koukáme na sebe, my průvodci a vůdci, objevitelé a badatelé, staří pardi a trampové. Místo jakéhokoliv náznamu možnosti znovuoobjevení cesty jsme obklopeni obrovskými balvany, popadanými stromy a nekonečnou buší zakrývající vše co by nám mohlo pomoci znovu se zorientovat. Místo abychom šli zpátky, lezeme dolů po balvanech, mezi popadanými kládami, které jsou mnohem větší a vyšší než jsme my. Já chtěl jít na jednu stranu, většina zase na druhou a než jsme se dohodli, byli jsme ztraceni úplně. Tím, že jsme byli už hodně nízko, cesta nahoru byla neschůdná a před námi to nevypadalo o nic lépe. Ale neměli jsme na vybranou. A tak jsme zápasili s nemilosrdností námi milované přírody, která si tímto zřejmě chtěla vybrat svou daň za všechny ty nádherné chvíle, které nám doposavad dala. Každý projevoval známky únavy a pocitu bezmoci po svém. Vytratilo se vtipkování a vzájemné pochvaly a místo borců a přemožitelů překážek se změnila naše výprava v partu ztracených turistů. Pro nás v nekonečně dlouhém čase se konečně o něco dál les trochu otevřel a jako zázrak se nám ukázala "Castle Mountain" jako naše spása!!! Konečně jsme se mohli trochu orientovat. V blesku se všem vrátilo téměř ztracené sebevědomí a pohotovité reakce, jak by ne... Mapu rychle ven, rozložit, zkontrolovat potoky a rokle a najít nový směr. Abych ještě více pozvedl náladu, otočil jsem se na kluky a řekl:

"Kluci, to je OK, o takových blouděních se píšou knížky". Všichni se usmáli, povzddechli, nabrali dech a znovu dolů mezi balvany, klády a křoviska, ve kterých jsme se ztraceli jeden druhému. A tak uběhlo dalších pár hodin. "Trvá to strašně dlouho, říkal jsem si v duchu a přemýšlel, jak zde přečkáme noc. Vyčerpání a beze slov se prodíráme neznámem, každý ponořen do svých myšlenek, které náhle přerušil Jeffův výkřik: "Cestaáá, vidím ji na druhý straněéé, konečněéé!!!!" A tak nám spadl kámen ze srdce. Posbíráme zbytky svých sil, hodíme je do srdce a do nohou s pocitem vítězství docházíme do našeho kempu. Tak jsme příjemně unaveni měli zase o čem vyprávět večer u ohně. Zbytek už byl pro všechny "brnkačka", bez nějakých velkých "zvláštností".

Byl to další super vandr, prostě něco o čem se píšou knížky. O tom je naše trampství a kamarádství a něco co si rádi uchováme v našich vzpomínkách.

Ahoj Šolim

Celkom fajn leto. *(Bobor z Vancouveru)*

V lete som bol trochu v Europe. Zastavil som sa v Nemecku, pochodil trosku po Prahe. Je to krasne. Prejst sa po Staromestskom namesti, zastavit sa na gulasek a pivinko a potom zajst do knihkupectva, kde maju na jednej polici 21 foglaroviek... Stavil som sa tiež v Prachaticiach na Sumave. Bol som tu kedysi na vojne. Zazil som nejednu horucu chvíľku v tejto peknej krajinke. Pre mna to ma stale svoje caro, priletiet z Kanady a prejst sa cez cele kasarne v automobile s rakuskou statnou poznavacou znackou. Zaparkovat na strede buzeraku a zistit, ze z budovy hlavneho stabu sa stala opravovna detskych kociarikov. Veterani sa vracaju... Zastavil som sa tiež v starom Linci, v

Rakusku. Potom zas trochu nazad do Nemecka. Chcel som vidiet Hitlerove horske sidlo nad Berchtesgadenom. Je to zaujimave.. Dalsiu noc som straval v malickom zrube, nedaleko vrcholu Grossglockner Hochalpen Strasse. Nadherne vyhliaďky, vysoke hory, krajina starych Keltov. Bol som tiež v Taliansku. S kamaratom sme trochu polozili po Dolomitoch a Marmolade. Ukemppovali sme sa pri Cortine. Nadherny kraj. Male dedinky a samoty. Ludia tu ziju po starocia. Je zaujimave, ako tu dokazu zosuladit svoje ludske aktivity s krasou okolitej krajiny. Bez devastacie a nicenia, tiež bez prehnanej germanskej preciznosti. Inak je tu nadherne lezenie, pekna vapencova skala. Nadherne traily, malicke bivakovacie chaty. Vecer sa zastavis, prespis a rano ides dalej. V Kosiciach som zase stretol spustu starych kamaratov. Urobil som mensi potlatch na starom osadnom campe. Tiez zopar slezin. Ako za starych casov. Pochodil som si vsetky tie krasne miesta a tury v okoli. Navstivil som tiež vancouverskeho Davyho. Postavil si pekny zrub, v malebnej dolinke za Gelnickou. Autom asi 40 minut od Kosic. Da sa tam dostat aj pesi, cez hory, po krasnych trailoch. Urobil som to za nejakych 7 hodin. Urobil som tiež mensiu rodinnu akciu. S nazvom: "Korene". Presli sme si vsetky tie stare miesta, hroby dedov a pradedov, otca som priviezol do skoly, kde nebol vyse 70 rokov. Je zaujimava, tato Europa.. Rad si to tu obcas pochodim.

Keď som sa vrátil do Kanady, leto bolo v plnom prúde. Je tu taka knizka. Vola sa "103 hajkov v Juhozapadnej Brit. Kolumbii". Mensia biblia pre miestnych horskych ludi. Chybalo mi uz len nejakych 13 tur. Tak som si ich, len tak po vikendoch presiel. Bolo to celkom fajn leto.

Ahoj!

Bobor, Vancouver

(Poznámka redakce: Nejsme natolik dobří doplnit háčky-čárky do slovenského textu a tak to přetiskujeme tak, jak to přes Internet přišlo.)

.....

Další povídání je zkrácený výběr z "cestopisu" co nám poslal Whisky z Edmontonu. Nejde uveřejnit všech 49 stránek textu a překrásných fotografií v takovém malém občasníku, jako je STOPA. Pokud máte někdo zájem o celé povídání, předáme vaši Email adresu Whiskymu a on vám může kopii poslat. Je to vše ve formátu MS Word. Háčky, čárky byly doplněny v redakci a tak promiňte případné 'zapomněnky' a překlepy.

VŠUDE DOBŘE, TAK CO DOMA?

Oko za oko, zub za zub

Ale nikdy ne partyzánku za lípu

Volně přepsáno z Alenčina deníčku.

Věnováno Rumpálovi který nám radil ať místo do Nepálu jedeme do Maďarska, tam ze se taky nedomluvíme ale aspoň tam vaří guláš.

9/10. dubna, 2001. Edmonton – Singapur.

Začátek.

Odlétáme s Alenkou z Edmontonu 9. dubna. Edmonton, Los Angeles, Tokio, Singapur, Kathmandu. Letadlo z Los Angeles do Singapuru bylo poloprázdňé, což vítáme. Hlavně Alenka, protože se může natáhnout přes čtyři sedadla a chrnět. Já se za těch 19 hodin letu mezi Los Angeles a Singapurem snažím shlédnout všech 14 filmů, které nabízejí v televizi. Air Canada má hodně co dohánět, aby dosáhla úrovně Singapore Airlines. Každý pasažér má vlastní televizi a telefon, letušky v krásných úborech připomínajících kimona, stewardi v šedých

oblecích s motýlkem, všichni usměvaví, úslužní a “vždy připraveni” posloužit. Prostě služby na úrovni.

Čas se neustále mění, překračujeme “date line” a je 10. dubna. V Tokiu (Narita) asi na hodinu vystupujeme, letadlo uklízejí, natankují, vymění posádku a pokračujeme dál. Na rozdíl od některých evropských a severo-amerických letišť je všechno krásně značeno, kartonové figuríny v podobě a velikosti letušek drží ukazatele. Člověk se nemůže ztratit, i kdyby chtěl.

Vrchol Gokyo Ri

18. den, 28. dubna; Dragnag (4690m) - Cho La Pass (5420m), - Dzonglha (4845m).

Stoupáme 810m, klesáme 655m.

Ráno se u snídaně americká Italka Jozefína, Johnova družka, téměř rozplakala, že v kaši našla vlas. To bylo to nejmenší, co jí v tom hnoji mělo vadit. Nemáme srdce jí vysvětlit, čím a jak se v kuchyni topí a vaří.

Dnes je asi nejtěžší den, přecházíme průsmyk Cho La. Odchod po šesté, je nádherně, což je skoro nejdůležitější. Skupina Američanů už je před námi, ale brzy docházíme dýchavičného Johna, který už několik dnů vypadá, že by toho měl nechat. Stoupák asi hodinu, ale rozumně strmý. Za vrcholkem je kotlina, kterou celkem rychle přecházíme, i když ztrácíme těžce vydrženou výšku. Procházíme kamenné pole před průsmykem. Dost unavuje skákat přes šutry a Lal to hrozně žene.

Dostáváme se ke strmé stěně která vede k průsmyku. Najednou slyšíme nad námi padat kameny, ojedinelý kámen se řítí korytem naším směrem a pak se zastaví někde nad námi. Alenka: *“Najednou někde padají kameny, Ota mě nutí jít dopředu a já úplně zpanykařím. Skoro hrůzou nemůžu dýchat a tečou mi slzy. Ale stoupáme dál. Stezka v podstatě zmizela, jen kameny a skály. Jde se těžce. Zlobím se, že Lal utekl. Celou dobu je mi v patách, a když ho potřebuju, aby ukazoval cestu, tak žene dopředu jako splašený. Už je zase trochu vidět jakás takás stezka, ale pořád je to spíš skála. Najednou se seshora žene Lal. Odložil nahoře v průsmyku svůj náklad, chlapec hodná, a vrátil se nám vzít naše batůžky. Hluboce se mu v duchu omlouvám. Ten ďábel vyběhl tu stěnu už jednou a teď znova”.*

Lal si bere Alenky ranec na záda. Ja se z falešné pýchy vzpírám (ale ne moc silně), že si svůj unesu. Lalova limitovaná angličtina nedovolí moc taktností. Vymáčkne ze sebe: “Ty nemůžeš, já můžu, já nesu.” Konec konverzace. Symbolicky ze mne trhá batoh a věší si ho na prsa dopředu.

Konečně jsme na vršku a před námi je ledovcový průsmyk. Slunce pere. Ještě že nedávno napadl sníh, i tak to klouže. Náš věrný Pátek, jak Lala mezi sebou nazýváme, vypadá nejšťastnější, když se buď zblázní počasí a padají trakaři, anebo když se dostane do nebezpečí. Na ledovci ukazoval Alence, která neuklouznout a sám u toho spadl. Na štěstí nesjel moc daleko. Šťastně se smál, stejně jako v nížině, když padaly kroupy. Zase vykřikoval: “This is trekking in Nepal”.

A teď už jen s kopce. Obě Američanky s nosiči nás postupně předcházejí, ale John a jeho Jozefína nejsou v dohledu. Teď pro změnu skáčeme po šutrech dolů, což je záběr na kolena. Rádi bychom došli až do Lobuche, je to jen o dvě a půl hodiny dál než Dzonglha. Jsme dost unaveni, často zastavujeme. V údolí míjíme obrovskou výpravu se stany a ostatním luxusním vybavením jako jídelní stan a přenosný záchod. Z té výšky se Dzonglha zdála co by kamenem dohodil, ale teď, přes pláň, je to skoro nekonečné.

V jednu odpoledne jsme konečně v Dzonglhe. Američanky se už ubytovaly. Jedna Australanka (původně Kanadanka) vypráví, že potkala Johna před vrcholkem průsmyku a vypadal, že už se ani nehne. Odmítl její pomoc, a prý jen bručel. Jeho družka, Jozefína říkala, že má ne “altitude” ale “attitude problem”. Dozvěděli jsme se od něho, že nesnáší výšky a ve vysokých polohách je mu vždycky špatně. Dovoleno mu vybírá Jozefína která je jeho bývalá manželka. Před Nepálem byli v Peru a v Bolívii a všude mu bylo blbě. My si myslíme, že na ní má stále napsanou vysokou životní pojistku.

Pořád chceme pokračovat do Lobuche. Po obědě se ale Lal ptá, zda by nám nevdalo zůstat tady, protože on je unavený. Bez řeči souhlasíme. Alenka říká, že to dokonce vítá, dá jí námahu dojít i na záchod. Lal by po jeho dnešním výkonu měl na únavu nárok. Přesto ho podezříváme, že buď viděl, jak jsme utahaní my a diplomaticky to svedl na sebe, aby se dál nešlo, anebo si už přisedl ke kartám a nikam se mu nechce. Nosiči jsou totiž pyšní na to, co všechno dokáží a jen tak se k únavě nepřiznají.

Postele jsou hromada kamení s matracemi na vrchu, hliněná podlaha, venkovní kamenná stěna profukuje, přestože je přes ni přehozená dřeváková plastická plachta. Vedle pokoje je celá stěna naskládaného jačího trusu na topení. Zato jídelna a kuchyně vypadají čistěji než ta špína včera. Pro zajímavost, v této provozovně účtují \$3.50 za jeden litr čisté lahvové vody. A to v zemi, kde průměrný roční výdělek je \$400.

Mařka

(Píše Áda Vodrážka)

Přišla ke mně na zápraží a sedla si vedle mne. Mám rád zvířata, ale kočky nejsou má silná stránka. Povídám: “Těpic rézino” a ona “Mňau”, “Vypadáš, jako když tě někdo zmlátil.”

Dívala se na mne rozumně, ale viděl jsem, že je ostražitá a pozoruje moje nohy, aby se vyhnula kopanci. Toulavá kočka normálně na sebe nedá sáhnout, ale tahle se nechala poladit. Nic po ruce nemám a tak jsem z mrazírny v garáži vyndal zmrzlý párek. Pomalu a soustavně ho zpucovala a pak mi olízla ruku. Sedí, mnouří oči a přede. To jsem si dal. Asi Pánbu mi ji poslal, aby mne ztrestal za mé hříchy z mládí. Říám: “Tak plav do háje . . .”. Sedí a přede. Nevím, jak se to stalo, ale najednou je v baráku. Psi spustili strašnej rambajs a kočka sedí na piáně a prská. Když někdo chytí cizí kočku a úspěšně ji dostane do vany na vymydlení, tak mu dám medajli. Ale s touhle mrchou to nějak jde a mám dojem, že si dokonce v teplé vodě libuje. Začíná mi být jasně, že není normální. Dal jsem jí jméno Mařka.

Po usušení vypadá úhledně a tak jí ještě postříkám blechomorem, pro jistotu. To nemá ráda. Sedí a přede. Psi se uklidnili a je pohoda. To ještě nevím, jaká mě s ní čeká katastrofa.

Ráno se Mařka nemůže dostat. Je pět ráno. Vyskočila na postel a vyčůrala se mi na obličej. Takovýhle budiček má přirozené následky. Vyletěl jsem s postele jako blesk a hurá do sprchy a po cestě jsem po ní hodil pantofel, ale trefil jsem nějakou vázu. Chytit ji nemohu. Po vysprchování jsem postavil na kafe a jdu si sednout. Ta mrcha ví, že už jsem se uklidnil. Sedí vedle mne a přede. Já jí říkám: “Ty mrcho vyzáblá, ty nestvůro z Loch-nessu, ty děvko čůravá, já ti něco povím. Měl bych si vzít silné rukavice a zakroutit ti krkem, ale na to nemám nervy. Ale dej si pozor! Víš jak se zabije kočka! Dá se do holinky, hlavou dolů, aby neškrábala a odveze se do blízkého hollywoodského mrakodrapu. Pak výtahem až nahoru a vysype se na ulici. Ani devět životů jí nepomůže. Vidíš támhle v koutě ty kovbojské boty? Jedna z nich bude tvá rakvička!”

Kouká na mne a přede. Tenhle budiček se opakuje. Lidé mi začínají říkat, že nevypadám na svá léta, mám prý čistý

komplex a dokonce mládnou. Nutí mne to k zamyšlení. Že by ty kočičí čůranky fungovaly jako elixír mládí?

Že by ta mrcha Mařka . . . Ne, to není možné?! Spí zavřená v předsíni a moje vrásy? Never mind. Už jsem si na ně zvykl.

Áda Vodrážka

Domov trampů v zahraničí.

<http://members.home.net/canczech>

(Colorado)

Baron z Colorádkých STO má obsáhlou Web Page, kde se shromažďují trampové co jsou za hranicemi.

Slovenský Tramp Net.

www.tramping.miesto.sk

Najdeš tady hodně informací a rozhodně Web Page stojí za zhlédnutí

Je to Pedrák?

Kurin z naší osady Kamarádi Ostrova se vrátil z Česka, kde byl letos skoro 6 měsíců. Dovezl plno materiálů a také pár fotek. Na této fotografii je náš osadník Jus (v prostředku, 5. z leva), který zemřel před 9-ti lety, těsně před světovým potlachem v Coloradu. Na fotce mě upoutal také první kamarád z leva, který je, anebo se hrozně podobá Pedrákovi z Brna, co s námi jezdil nahoře v Severních Čechách v letech kolem 1964-67 za STO Severu. Pedrák pracoval na nějaké elektrárně v okolí Mostu, hrál na kytaru, dobře zpíval a naučil nás spoustu 'brněnských' písniček. Pak přišla emigrace a jeden druhému jsme se ztratili.

Ví někdo o Pedrákovi? Je to opravdu on? Má zájem se spojit se starým kamarádem?

Aleš

Trampské časopisy

Western World (příloha: Tramp)

Asi po jednoroční přestávce začal vycházet Tramp jako příloha v českém časopise Western World (40 Kč). Magazín je tištěn na křídovém papíru a kvalita fotografií je vysoká. Tramp zabírá asi 12 stránek z 68-mi. V čísle 10 Dáblík vysvětluje okolnosti, které ho dovedly k tomuto kompromisu. Pár dalších hlaviček:

“Odnož trampingu: Bunkrologové”, “Vlci v Beskydech”, “Petice proti stavbě dálnice D3 v dolním Posázaví”

Zbytek časopisu zabírají články o koních a zajímavosti z oblasti života kowbojů jak v Americe tak v Čechách.

Informace o předplatném je možno dostat na této adrese:

zuzana.jachninoва@agroweb.cz nebo

ing. Martin Sedláček, Hackerova 792/3, Praha 8, Bohnice 18121

Budějckej širák — Už jsme zase tady . . . začíná

Básníkův úvodník. Nelze přetisknout všech 28 stránek, ale dovíš se tam hodně jak z trampingu, tak z historie. Zajímavý byl článek Hanky Hosnedlové o Keltech

Trampský Spravodaj - Tramp Club Bratislava

Listopadové číslo přináší jako obvykle nejobsáhlejší přehled všech trampských tiskovin. Brčko nešetří jak chválou tak kritikou a jak jsem psal již minule, pokud nemáš na to brát ty časopisy všechny, tak si předplat' 'Spravodaj' a tam se o všem dovíš. Začíná to Pucejč, Tramp jako příloha Western World, TC Plky, Oslavské boudy, Budějckej širák, Trampský kutýr a naše Stopa. Dále je tam jak próza tak básně z letošního Trapsavce, písnička i s notama, Lexovo kreslené vtipy, které občas přetiskujeme a kopy zpráv o všem co se děje přes potluchy, narozeniny, úmrtí a pod.

Poznámky redakce

Trampové patří do skupiny ptáků stěhovavých a tak se neustále přemisťují. Velmi zřídka ale změnu adresy oznámí do redakce. Máme tedy skupinku čtenářů, kteří na Stopu obnos poslali, ale nemůže jim docházet. Není kam.

STOPA nemá “předplatné”, ale pokud ji chceš dostávat poštou, tam potřebujeme určitý obnos, jak kdo uzná za vhodné. Pokud to “dojde”, tak obvykle občasník posíláme ještě asi rok-dva pravidelně a pak už jen nepravidelně, podle toho jak finanční situace dovolí. Datum na obálce hned za jménem indikuje dobu posledního příspěvku co jsme obdrželi. Pokud fotografie nemají uvedeného autora, tak jsou to fotky redakce

STOPA přešla z WordPerfect na MS Word software. WP Version 9 se ukázala být ‘buggy’ a naprosto neschopná tisknout některá česká písmena a po Emailových soubojích s WP jsme to vzdali. Předělali jsme anglickou verzi natolik, že podporuje všechny české a slovenské výrazy. Pokud máte někdo zájem, pošlu file NORMAL.DOT, který si dáš do “default directory” a použitím CTRL a SHIFT můžeš psát na MS WORD 2000 česky. Mým absolutním snem je dostávat příspěvky do STOPY rovnou od autora s čárkami a háčky. Anglická verze klávesnice není nijak změněna.

Email došla po uzávěrci

Jsem ještě v Australii takže je to takhle: Jelikož Švýcaři odmítli dělat příští potlach z důvodů, že by na potlach přijelo mnoho turistů z Československa a že stejně nemají vhodné místo tak tedy vlajka a kalumet světového potlachu byly předány do U.S.A. Bylo tedy na tomto potlachu dohodnuto že "během jednoho roku, se dohodnem na pořádání příštího potlachu".

Ahoj Satan.

P.S. povím ti podrobnosti až se vrátím domů.